

CE NE SCRUI CITITORII ...

AM AVUT CANCER

Rodica-Elena Uioreanu
pensionară

În urmă cu 23 de ani am aflat că am CANCER ...

După efectuarea mastectomiei, cu fișa medicală de la Secția de Chirurgie a Spitalului C.F.R. pe care scria "NEO MAMAR", m-am prezentat la Clinica Radiologică. Acolo mi s-a spus că trebuie să fac iradieri timp de șase săptămâni, iar după o pauză de o lună, alte șase săptămâni ...

Atunci am plâns prima dată. Și din acest motiv, ultima dată.

La 37 de ani, cu doi copii mici, am fost copleșită; copleșită de duritatea diagnosticului, de durata tratamentului, de viitorul negru ce mi se prefigura, chiar de gândul că va trebui să mă pensionez de boală, că voi lipsi de la serviciu ...

În fiecare zi îmi sărutam copiii și soțul mulțumindu-i DOMNULUI. că sunt în viață. Prietenii și colegii, cunoscuții vechi și noi mi-au fost aproape, m-au încurajat, m-au vizitat, mi-au adus tot ce credeau că-mi face bine (vin de coacăze - pentru a-mi reface globulele roșii distruse prin iradiere, petrol triplu rafinat, ceaiuri ...).

Acesta este trecutul ...

Acum sunt o femeie sănatoasă, împlinită, îmi îngrijesc mama de 89 de ani pe timpul iernii, copiii mei au crescut și s-au realizat, am un nepot minunat, sunt pensionată de cinci ani la limită de vârstă și totul e bine.

Optimismul, dragostea de viață, dragostea și atașamentul celor din jur m-au ajutat să trec peste durerea mea.

În 1991 am organizat o întâlnire cu Prof. Dr. Bologa Sandu - chirurg, Conf. Dr. Kovacs Margareta - radiolog, Muncaciu Rozica - asistent medical și pacientele pe care le-am găsit după 10 ani de la operație. Ne-am întâlnit, ne-am bucurat că suntem în viață. În 2001 ne-am întâlnit din nou, cu aceeași bucurie și de atunci am reluat obiceiul în fiecare an.

Anul trecut am descoperit că există Societatea Română de Cancer. Fac aici voluntariat sub îndrumarea inimoasei directoare Marlene Farcas. Încerc în fiecare zi să fac bine celor care au avut necazul meu și nu numai.

Nu uit ca în fiecare seară și dimineață să-i mulțumesc lui DUMNEZEU pentru că ... AM INVINS CANCERUL.

DA ! Să luptăm împreună pentru VIAȚĂ!

Asistent medical Teuca Georgeta
Inst. Inimii „N. Stăncioiu” Cluj-Napoca
Sudentă Facultatea de Psihologie

Cancerul înseamnă adesea pentru pacient, rude, și de asemenea pentru cadrele medicale, o anumită implicare în concepțiile magice ale bolii. Cancerul este trăit ca un mister și o pedeapsă, din cauza durerilor pe care le provoacă, și are o natură insidioasă. Există, în plus, o tendință periculoasă ca pacienții să devină izolați și chiar stigmatizați, mai degrabă decât să primească ajutorul și atenția cuvenite din partea celor din jur.

Situațiile emoționale și periculoase de viață, la care este expus pacientul, sunt consecința numărului mare și a varietății tumorilor posibile și a imposibilității de a le prevedea evoluția.

Un rol important îl joacă **personalitatea pacientului**, ca și **prejudecățile și comportarea greșită** ce se întâlnesc **la cei ce-l înconjoară**. Discuțiile amănunțite, poate purtate în șoaptă, lângă patul bolnavului, care nu sunt pentru el, dar sunt percepute cel puțin în parte de către pacient, contribuie la accentuarea nesiguranței lui.

Ușurarea suferințelor bolnavului poate fi adesea înfăptuită prin medicație, dar nu trebuie să se uite că o altă contribuție o are atenția acordată. Interacțiunea cu pacientul, ajutorul personal chiar și în lucruri mărunte, simpla prezență, consimțământul de a continua apropierea de acesta, sunt toate mult prețuite de bolnav, care se simte astfel liber să pună întrebări oricând dorește.

În practica noastră curentă este important să încercăm și să dăm o explicație clară privind boala lor. Aceasta trebuie să se facă individual, cu mare grijă și tact, având în vedere să se spună exact ceea ce bolnavul dorește cu adevărat să știe.

Explicația este necesar să fie dată atât pentru medic cât și pentru pacient. În primul rând, ascunderea diagnosticului este echivalentă cu admiterea lipsei totale de speranță și deci cu lipsa de sens a tratamentului. În al doilea rând , din cauza procedurilor pentru

diagnosticarea urgentă care se aplică în prezent, colaborarea cu bolnavul este indispensabilă pentru tratamentul bolii ce implică intervenții chirurgicale, iradiere, citostatice.

Pentru orice bolnav diagnosticul de cancer este traumatizant. Consecințele pot fi **retragerea** individului din relațiile sociale și interumane, **regresia și pasivitatea**.

Aducându-i-se la cunoștință diagnosticul, pacientului nu trebuie să i se ia orice speranță ci, pe cât posibil, să i se ofere o direcție de tratament. Procedând în acest fel, promitem bolnavilor că **nu-i vom părăsi** lăsându-i singuri.

În cursul discuțiilor este important să se **sublinieze aspectele pozitive**, ceea ce are rolul de a **întări stima de sine** a pacientului, scăderea acesteia putând altera mobilizarea rezervelor fizice și psihice de care dispune în mod normal pacientul.

Totodată este bine să se țină cont de faptul că **nici cea mai rea prognoză nu este lipsită de speranță!** Chiar priceput și experimentat, medicul nu poate afirma cu siguranță **ce ascunde viitorul**, fapt confirmat de producerea celor mai puțin probabile **răsturnări de situație, în ciuda unui prognostic inițial foarte pesimist**.

Speranța întreținută de **dispoziția medicului** de a intra într-o **colaborare utilă și sinceră**, are un efect favorabil asupra evoluției bolii.

Important este să continuăm **să luptăm împotriva bolii, de orice natură ar fi ea!**

Viața însăși este o luptă, pe care vrem sau nu, o ducem până la capăt. Se percepe adesea că fiecare om este singur în suferința lui. Noi avem datoria, ca și cadre psihomedicale să demonstrăm contrariul: **Nimeni nu este singur!** Nu trebuie să uităm nici faptul că simpla prezență la patul unei persoane suferinde, poate avea un efect calmant. **Puterea de a lupta este în fiecare dintre noi!**